

Toespraak van Maryam Rajavi in de grote “Vrij Iran” bijeenkomst

10 Juli 2016

De grote bijeenkomst voor een vrij Iran werd gehouden met Iraniërs en supporters van het Iraanse Verzet die vanuit de hele wereld in Parijs bijeenkwamen. In haar toespraak op deze bijeenkomst zei Maryam Rajavi:

Dierbare vrienden,

Ik groet u allen. Ik kan geen woorden vinden die goed genoeg zijn om het vertrouwen dat jullie mij schenken te beschrijven, behalve dan door te zeggen dat ik me klein voel en dat uw uitbarsting van emotie mij herinnert aan de grote verantwoordelijkheid die u op mijn schouders hebt gelegd.

Elke dag en nacht denk ik steeds aan de hoop en het vooruitzicht dat ik eens in staat zal zijn deze verantwoordelijkheid te vervullen, een verantwoordelijkheid die ik heb tegenover u, het Iraanse volk, de geschiedenis en God Almachtig.

Ik ben gekomen om de woorden over te brengen van hen die niet gehoord zijn, die de beslissende kracht in Iran zijn; de woorden van hen die onderdrukt zijn, maar die door hun vastberadenheid het gezicht van Iran zullen veranderen. In deze onderneming vertrouw ik op uw vastbeslotenheid en overtuiging, u moet weten dat ik op ieder van u reken, ik heb u allen nodig.

Dierbare vrienden,

Er is een jaar voorbijgegaan sinds de ondertekening van het nucleair akkoord tussen de wereldmachten en het velayat-e faqih regime in Iran.

Laten we dit jaar samenvatten. De factie van Ali Khamenei faalde om een uitweg te vinden uit de crisis die het gehele regime overspoelt. De factie geleid door Hashemi Rafsanjani en Hassan Rouhani, die dit akkoord zag als een ladder om op te klimmen, viel er ondersteboven af.

Westerse regeringen en bedrijven, die van een gouden stad in Iran droomden, werden in plaats daarvan getuige van de wrakstukken van het velayat-e faqih systeem.

Inderdaad lukte het beide facties niet een uiterst ontevreden samenleving in toom te houden.

De zegevierende partij is echter het Iraanse Verzet, dat het atoombomprogramma van het regime onthulde en de juistheid van zijn oplossing bewees, namelijk de noodzaak de religieuze dictatuur omver te werpen.

In 2011, tegen het eind van Mahmoud Ahmadinejad's termijn, realiseerde Khamenei zich dat zijn regime in gevaar was. Om het te redden wendde hij zich, in zijn eigen woorden, tot de Verenigde Staten door "een respectabele regionale bemiddelaar" en liet weten bereid te zijn het nucleaire programma op te geven.

In september 2013, toen het nieuws van de nucleaire besprekingen publiek werd gemaakt, gaf Khamenei opdracht tot massamoord op de bewoners van Kamp Ashraf, hield zich bezig met achterkamertjes deals en nam zijn toevlucht tot slachtpartijen om Bashar al-Assad te redden. Hij deed dit, omdat hij zijn stap terug bij het maken van de bom met een leeg machtsvertoon wilde maskeren. Desondanks trok hij uiteindelijk het atoombomprogramma in of gaf het op z'n minst tijdelijk op. Maar de crisis die het regime overspoelde, was niet in de hand te houden. Integendeel, de crisis werd erger en stortte het regime in het moeras van de Syrische oorlog.

Aan de andere kant bleef de People's Mojahedin, van Ashraf tot Liberty, van Evin tot de Gohardasht gevangenis, waar dan ook, zo sterk als staal en standvastig en breidde zich exponentieel uit.

Tegelijkertijd probeerde de Rafsanjani-Rouhani factie zichzelf door de leus van gematigdheid als de redder van het regime voor te stellen. Zij namen aan dat na het nucleair akkoord alle deuren onmiddellijk voor het regime geopend zouden worden, wat het hen mogelijk zou maken een weg te vinden om de protestbeweging in het land in toom te houden.

In het jaar sinds het nucleair akkoord zijn veel van de sancties opgeheven en is de olie export toegenomen. Maar de gegeneerde inkomsten werden in de hel van de Syrische oorlog gestort. Tientallen politieke delegaties en handelsdelegaties bezochten Teheran, waar ze een bankroet, instabiel een totaal corrupt systeem aantroffen.

Het was de bedoeling om de economie van het land te herstellen, maar de economie stortte in een recessie, erger dan ooit tevoren. Het banksysteem ging bankroet en fabrieken vielen stil, zoals herfstbladeren van de bomen vallen.

Zij wilden de betrekkingen met de rest van de wereld verbeteren, maar breidden in plaats daarvan hun interventie in buurlanden uit. Als gevolg daarvan verbraken minstens zes landen in de regio hun betrekkingen met het regime. Uiteindelijk organiseerden ze een nepverkiezing en namen hun toevlucht tot massale propaganda over de overwinning van denkbeeldige gematigden. Maar het resultaat was de voorzetting van de hegemonie van de Opperste Leider over beide Vergaderingen, door Khamenei met instemming van Rafsanjani gecreëerd.

Inderdaad, dit is de realiteit van de maskerades over gematigdheid en hervorming in Iran. Vandaag zeggen Iraanse arbeiders dat de regering van Rouhani de meest onderdrukkende beleidsmaatregelen tegen arbeiders heeft opgelegd. Kunstenaars zeggen dat de schaal van beperkingen en druk in de drie jaar van Rouhani ongekend is sinds de revolutie.

Onze Koerdische, Arabische en Beloetsjische landgenoten, alsmede de volgelingen van andere godsdiensten, in het bijzonder onze Soennitische zusters en broeders, zeggen dat zij onderworpen zijn aan onderdrukking en discriminatie als nooit tevoren. Men kan de arrestaties en executies in Ahvaz noemen, de beschietingen van Koerdische dorpen in Iraans Koerdistan, en de hervatting van productie en testen van ballistische raketten. Het aantal executies is elk jaar twee tot drie keer zo hoog als het aantal tijdens Rouhani's voorganger. Met andere woorden, noch de misleiding over gematigdheid noch de drukte over de JCPOA slaagde erin deuren voor het regime te openen. Het feit is dat zelfs als de internationale gemeenschap het regime de beste mogelijkheden had geboden, het nog steeds zwak zou blijven en niet in staat om de crises die het overspoelen op te lossen. Vanwege explosieve ontevredenheid onder de burgers is het regime voortdurend in de greep van fundamentele instabiliteit. Bovendien is het oog in oog komen te staan met een capabele en waakzame alternatieve kracht. Het is zich ervan bewust dat ditzelfde alternatief de mogelijkheid heeft de crises in de richting van omverwerping van het gehele regime te sturen.

Waar kunnen we deze realiteit zien? Nergens beter dan in het eigen gedrag van het regime.

Op 29 oktober vorig jaar, acht dagen nadat Khamenei een brief aan zijn president schreef om de intrekking van het nucleaire programma goed te keuren, gaf hij bevel tot de grootste raketaanval ooit op Camp Liberty in Irak, waar Iraanse dissidenten zijn gehuisvest. Als gevolg van deze misdaad werden 24 Mojahedin leden gedood. Maar dit was opnieuw een bewijs dat Khamenei het kernwapenprogramma introk op het ogenblik dat hij de PMOI en het alternatief voor het regime vreesde.

En slechts enkele dagen geleden aanvaardde Khamenei voor het eerst het mislukken van zijn regeling om de overplaatsing van PMOI leden te belemmeren en hun uitlevering aan Iran, want hij klaagde, "Waarom hebben zij deze mensen niet aan de Islamitische Republiek overgedragen om goddelijke gerechtigheid tegen hen uit te voeren." Sinds twee weken geleden hebben de Irakese handlangers van het regime voorkomen dat brandstof, medicijnen en voedsel in Camp Liberty zouden komen. En vijf dagen voor jullie grote bijeenkomst hier in Parijs gaf hij opdracht voor de raketaanval op Camp Liberty. Dit was in reactie op Iraniërs die deze bijeenkomst verwelkomden. Het was ook een reactie op de moedige en prijzenswaardige steun voor deze bijeenkomst uitgesproken door politieke gevangenen in het hele land. Ja, opnieuw het ogenblik van de vrees van de Opperste Leider.

Maar ons antwoord aan de Opperste Leider van het klerikale regime is dat goddelijk vonnis inderdaad spoedig ten uitvoer zal worden gebracht en dat vonnis is de omverwerping van het velayat-e faqih regime. U kunt er op rekenen!

Geachte gasten,

Van wat er in het afgelopen jaar gebeurde kunnen we drie fundamentele realiteiten vaststellen:

Ten eerste faalden beide facties erin een weg te vinden om het regime te behouden.

Bovendien, waarom zou het Iraanse volk uit de braadpan in het vuur springen? Nee? Het Iraanse volk verwerpt zowel een zwarte als een witte tulband. Het velayat-e faqih regime moet in zijn geheel worden omvergeworpen.

De tweede realiteit is dat vanwege het sluimerende verlangen van het Iraanse volk naar vrijheid en hun bereidheid om door te vechten, de omverwerping van de religieuze dictatuur mogelijk en binnen bereik is.

De derde realiteit is dat een echte oplossing zich onderscheidt, wat betekent dat er binnen de heersende religieuze dictatuur geen bestaat. Als gevolg daarvan is de oplossing die door de National Council of Resistance of Iran wordt geboden, namelijk de omverwerping van de heersende theocratie, de meest levensvatbare.

Deze oplossing wordt geschraagd door het bestaan van een democratisch alternatief. Het is een oplossing gebaseerd op sluimerende staat en bereidheid van de Iraanse samenleving. Het lijden dat politieke gevangenen doorstaan door langdurige hongerstakingen te organiseren, is een voorbeeld van dit verzet.

De arbeiders van ons land worden gezeseld en leerkrachten hebben lange gevangenisstraffen gekregen, maar zij weigeren op te geven en strijden door. De jonge vrouwen en mannen van ons land worden elke dag gearresteerd en vernederd, maar zij gaan door met het trotseren van de door moellahs opgelegde verplichtingen. Moeder worden gevangengezet en worden op vele manieren onder druk gezet, maar zij blijven vragen om gerechtigheid. De strijders voor vrijheid in Camp Liberty worden beschoten, en dreigen door uitputting te sterven vanwege ontberingen en een verlammende blokkade, maar zij weigeren zich over te geven en zijn zo een symbool van verzet tegen het heersende regime. Hieruit blijkt de grenzeloze dapperheid van onze beweging. Onze natie is opgestaan om haar vrijheid te waarborgen, zelfs wanneer dat betekent dat die uit de bek van de draak moet worden geplukt.

Het is vandaag daarom niet de vraag of de heersende theocratie zal worden omvergeworpen. De vraag is hoe we dit doel sneller kunnen bereiken. We kunnen dit doen door 1.000 Ashrafs, namelijk 1.000 bastions van opstand en verzet tegen de heersende theocratie op te richten.

Om een vrije en rechtvaardige republiek te bereiken, verwachten we niet dat er wonderen zullen gebeuren. We verwachten ook geen samenloop van omstandigheden of toevallige gebeurtenissen in ons voordeel. Onze gehele troef bestaat uit de Iraanse natie en haar kinderen die de voorhoede vormen. En dit is inderdaad de grootste macht in de wereld. We moeten dus verwachten dat we alles met onze eigen handen en door onze eigen vastbeslotenheid moeten bereiken. Dat is de reden dat we 1.000 Ashrafs moeten oprichten.

Het symbolisme van het oprichten van 1.000 Ashrafs spreekt echt van een poging om het onderdrukte potentieel te ontginnen; het betekent het samenbrengen en verbinden van de talloze individuen die momenteel verspreid en geïsoleerd zijn, en het betekent mensen aanmoedigen in hun hart en hoofd de reële hoop uit te nodigen dat het beest ten val gebracht kan worden. Ja, dat kunnen we en dat moeten we.

1.000 Ashrafs betekent dat we de omverwerping van het regime teweegbrengen door de macht van de vastbeslotenheid van onze mensen en hun georganiseerde beweging. Dus laat me uit een gedicht van Bertolt Brecht het volgende lenen: “Verzet u, balling! Verzet u, gevangene; Verzet u, vrouw die in uw huis zit; Verzet u, ontheemde; Verzet u, u die rilt van de kou; u moet u gereedmaken om nu de leiding te nemen.”

Het mantra van 1.000 Ashrafs biedt zowel de blauwdruk voor vrijheid als de drijfveer voor de algemene opstand. Het is de zware hamer die op de heersende theocratie zal neerdalen.

Mijn landgenoten,

We zijn vol hoop omdat we een geschiedenis hebben die de ruggengraat heeft geleverd die nodig is om vrijheid te bereiken; omdat onze natie het vermogen tot ingrijpende verandering in zich heeft, en omdat we een georganiseerde beweging hebben die door haar opoffering en verzet een brug naar de toekomst heeft gebouwd.

Maar er is iemand die deze hoop werkelijkheid kan maken; een voortrekker die uit de pijn en het lijden van het Iraanse volk is opgerezen, die de banier van het verzet tegen twee dictaturen gehesen heeft; het heldere licht dat straalt in de donkere hoeken van deze strijd, de centrale schakel voor al deze verwachtingen, en de bron van optimisme en hoop voor het Iraanse volk: Massoud Rajavi.

Duizenden jaren geleden stelde Arash (de heldhaftige boogschutterfiguur uit de Iraanse mythologie) de grenzen van de Iraanse natie vast. En nu is hij, Massoud, de figuurlijke boogschutter die zijn historische boog naar de vrijheid richt. Hij is inderdaad de bron van inspiratie en hoop voor onze natie.

Laat mij enkele woorden wijden aan het beleid dat door de internationale gemeenschap ten opzichte van het Iraanse regime wordt nagestreefd.

Zoals u zich bewust bent, namen internationale belanghebbenden aan dat het nucleair akkoord rust in de regio zou brengen. Maar het regende vatbommen en 70.000 Revolutionaire Gardisten op de bevolking van Syrië. Het resulteerde in etnische zuivering van Soennieten door de terroristische Quds Strijdmacht in Irak. En het leidde in de gehele regio tot de verspreiding van terrorisme onder de vlag van de Islam.

Het Iraanse Verzet staat naast het broedervolk van Syrië en zijn dappere strijders. Het is vereerd als de stem van solidariteit tussen de twee naties op te treden.

Aan de andere kant lezen de moellahs en Daesh uit hetzelfde script. Beiden omarmen een soortgelijke reactionaire ideologie, die haaks staat op de ongerepte leer van de Islam. Zij hebben een soortgelijke manier van werken als het op barbaarsheid en wreedheid aankomt. Zij hebben elkaar nodig om te overleven. Daarom kunnen we Daesh niet effectief bestrijden zolang het regime doorgaat met het bezetten van Syrië, Irak en Jemen.

Helaas wordt het idee van praktische coördinatie met de terroristische Quds Strijdmacht gerechtvaardigd onder het voorwendsel van de strijd tegen Daesh. Ik waarschuw u dat elk zwijgen ten aanzien van een dergelijke aanpak of elke samenwerking met de moellahs hen instaat stelt genocide te plegen en inbreuk te plegen op de nationale soevereiniteit van de

landen in de regio.

Laat ik iedereen in herinnering brengen dat sinds de dagen van de grote Dr. Mossadeq, de politiek van de V.S. m.b.t. Iran, en bijgevolg m.b.t. het Midden-Oosten, de ene na de andere fout heeft gemaakt: Van het idee van het aan de macht brengen van nep gematigden tot het op de zwarte lijst zetten van de PMOI, waardoor de weg naar verandering in Iran werd geblokkeerd, tot aan het zwijgen bij de opstand in 2009, waardoor de religieuze dictatuur in het zadel werd gehouden. Deze politiek heeft rampspoed over onze landen gebracht en een crisis in Amerika.

Hoe kan deze politiek gecorrigeerd worden? Wij bieden een oplossing die de enige effectieve optie is en de meest onontbeerlijke en haalbare oplossing: het recht van het Iraanse volk om de religieuze dictatuur omver te werpen en vrijheid en democratie te bereiken, moet erkend worden.

Van deze oplossing profiteert niet alleen het Iraanse volk. Het leidt ook tot een doorbraak voor de regio en de hele wereld. Veel gekozen volksvertegenwoordigers uit de hele wereld alsook veel senior persoonlijkheden en hoogwaardigheidsbekleders uit de V.S., Europa, Australië, Canada, Azië en het Midden-Oosten – die steun geven aan vrijheid en democratie in Iran en veiligheid en bescherming van de bewoners van Liberty – getuigen vol trots van deze realiteit. Ik groet ieder van hen en u allen die hier vandaag aanwezig bent.

Maar het laatste woord, ja het laatste woord, is het allereerste woord waarvoor we in opstand gekomen zijn, namelijk verzet voor vrijheid. Natuurlijk waren we niet de eerste om deze verantwoordelijk op zich te nemen. Dit is de evolutionaire uitbreiding van de Constitutionele Revolutie van 1906, van de nationale beweging van Dr. Mossadeq en de opstand van 21 juli 1952, die hem in zijn ambt van Minister-president herstelde; het is een antwoord op de gestolen dromen van de Revolutie van 1979 en de in bloed gedompelde uitbreiding van de opstand van juni 1981. Inderdaad, we waren niet de eerste om deze verantwoordelijkheid op ons te nemen, Profeten en grote vrede-stichters waren de pioniers.

In het Oude Testament zei God tegen Mozes: “Ik heb u geroepen om gevangenen uit de kerker te leiden, uit de gevangenis wie in duisternis gezeten zijn.”¹

De Bijbel citeert Jezus Christus als volgt: “Alle dingen zijn mogelijk voor wie gelooft.”²

En de Koran zegt: “Volhard daarom geduldig op gepaste wijze. Voorwaar, zij zien haar van ver weg. Maar wij zien haar van nabij.”³

Door de geschiedenis heen is het geen obstakel of barrière, hoezeer ondoordringbaar en versterkt, gelukt om dit doel te verhinderen. En in dit licht gezien kan de heersende religieuze dictatuur de macht van het Verzet van het Iraanse volk niet weerstaan.

Er zal inderdaad een nieuw tijdperk aanbreken in Iran; een samenleving gebaseerd op democratie, scheiding van religie en staat, en seksegelijkheid zal bloeien.

Om dit glorieuze doel te bereiken, hebben wij gekozen voor verzet. We hebben gekozen voor verzet overal en op elke manier om het ideaal van vrijheid te verwezenlijken.

We hebben gekozen voor verzet zo lang als onderdrukking en tirannie bestaan. En we zijn vereerd deze keuze te hebben gemaakt.

We zullen niet rusten tot de dag dat vrijheid, democratie en gelijkheid bulderen als een machtige stroom van Azerbeidzjan tot Beloetsjistan en van Khorasan tot Khoezistan.

We zullen niet rusten tot de dag dat Iraniërs van alle overtuigingen en diversiteiten samen de vlag van de overwinning, de vlag van een vrij en democratisch Iran, zullen hijsen.

Wees gegroet Vrijheid!

Een groet aan u allen!

---

¹ Jesaja 42:6-7.

² Marcus 9:23.

³ 70:5-7